

TẬP 23

HỒI 234

Tuyệt Vọng

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Từ khi Quỷ Lệ đưa di thể Điền Bất Dịch về Đại Trúc Phong, cũng đã qua ba ngày, nhưng Tô Như vẫn ngăn cản chúng đệ tử Đại Trúc Phong truyền báo tin dữ này. Điểm này khiến cho bọn Tổng Đại Nhân ngoài việc đau buồn cực độ lại thêm phần bối rối. Ngay cả Quỷ Lệ cũng có phần cảm thấy lạ lùng. Chỉ là không ai dám nói điều này trước mặt Tô Như.

Đối diện với di thể của trượng phu dùng tiên gia bảo vật hộ trụ tại Thủ Tĩnh Đường, Tô Như mặt mày bi thương ai oán, khiến bọn Tổng Đại Nhân không ai dám mở miệng, lại thêm Đại Trúc Phong nhất mạch vốn nhân khẩu đơn bạc, trong Thanh Vân Môn luôn luôn lo chuyện nhỏ nhặt, nếu không phải là chuyện khẩn yếu, cũng không ai tới sơn mạch tách biệt này, nên tại Thủ Tĩnh Đường Đại Trúc Phong tế điện công khai trong ba ngày, không ngờ trong Thanh Vân Môn không một ai phát giác.

Chỉ là vào sáng sớm một ngày, chung quy cũng có một ngoại nhân lui thủi lên Đại Trúc Phong, bạch y như tuyết, phiêu nhiên xuất trần, chính là Lục Tuyết Kỳ.

Lam sắc nhàn nhạt lấp lóa, thùy khí nhẹ nhàng quấn quanh, Thiên Gia an tĩnh trong bàn tay trắng nõn của nàng tán phát thứ ánh sáng huy hoàng. Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ nhìn quanh, chỉ thấy thanh sơn lục thủy, yên tĩnh như thường, hoàn toàn như không có gì đổi khác, chỉ có trước Thủ Tĩnh Đường, hai bên treo hai tấm rèm tang trắng, mới thấy rõ được sự bi thương.

Nàng mặc nhiên nhìn tấm màn tang trắng đó một hồi, hướng về phía Thủ Tĩnh Đường đi tới, lát sau bọn Tổng Đại Nhân thân mặc tang phục phát giác động tĩnh liền lần lượt từ Thủ Tĩnh Đường đi ra, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên pha chút lúng túng.

Sau khi thấy rõ người tới chỉ có một mình Lục Tuyết Kỳ, bọn Tổng Đại Nhân mới cất tiếng.

Lục Tuyết Kỳ chấp tay hành lễ, từ từ nói: "Tiểu Trúc Phong đệ tử Lục Tuyết Kỳ bái kiến Tổng sư huynh cùng các vị sư huynh."

Tổng Đại Nhân cùng Ngô Đại Nghĩa, Hà Đại Trí mấy người không dám chần chừ, thay nhau hoàn lễ, sau đó Tổng Đại Nhân cười khổ một tiếng, nói: "Lục sư muội sao lại đến chỗ chúng ta, như vậy... ài, để cho muội thấy tức cười rồi."

Lục Tuyết Kỳ trên mặt không có lấy một nét cười, ngược lại như có phần nghiêm túc thương tâm, trầm mặc giây lát mới nói: "Tuyết Kỳ đến không có ý gì khác, chỉ muốn đến bái tế Điền sư thúc và bái kiến Tô Thúc sư thúc, mong chư vị sư huynh thông báo cho sư thúc một tiếng, Tuyết Kỳ cảm kích vô cùng."

Bọn Tổng Đại Nhân nhìn nhau, thoáng chút do dự, Tổng Đại Nhân nói: "Lục sư muội khách khí rồi, nói như vậy là không coi chúng ta như người nhà sao, a..."

Tổng Đại Nhân đột nhiên ngừng lại, trên má Lục Tuyết Kỳ chẳng hiểu tại sao lại có sắc hồng tự bao giờ, Tổng Đại Nhân có phần bối rối, mỉm cười rồi nói: "Sư nương hiện giờ không ở đây, sáng sớm hôm nay, sư nương một mình đi về phía rừng trúc ở hậu sơn, nhưng còn..."

Trên mặt lộ xuất nét bi thống, nhỏ giọng nói: "Sư nương quá ư đau thương, đã đem di thể của sư phụ đi, nói với bọn ta là bà muốn một mình an táng sư phụ."

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, trong lòng như có chút bất an, tình huống kỳ quái như vậy nàng chưa hề nghĩ qua, cho dù không muốn kinh động đến người khác, bất quá cũng phải thông báo đến Điền Linh Nhi một tiếng, vậy mà Tô Như lại muốn một mình an táng Điền Bất Dịch?

Trong tâm nàng lại chợt có suy nghĩ khác, trầm ngâm giây lát, cuối cùng mới quay lên nhìn Tổng Đại Nhân dò hỏi: "Còn, còn người ấy ở đâu?"

Tổng Đại Nhân ban đầu ngần người, nhưng nhìn thần sắc Lục Tuyết Kỳ, thêm vào Hà Đại Trí thông minh kéo tay áo gã, nháy mắt với gã, liền lập tức hiểu ý, do dự một chốc mới nói: "Tiểu sư đệ hấn cũng đến hậu sơn rồi."

Lục Tuyết Kỳ hơi cảm thấy ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Tổng Đại Nhân, Tổng Đại Nhân cười khổ một tiếng, nói: "Sư nương không cho bọn ta theo, chỉ gọi tiểu sư đệ đi cùng."

Lục Tuyết Kỳ mặc nhiên không nói, giây lát sau, nàng hướng bọn Tổng Đại Nhân thi lễ, nói: "Đa tạ chư vị sư huynh, nếu đã như vậy, ta cũng không làm phiền chư vị nữa, ngày sau sẽ đến bái tế Điền sư thúc."

Tổng Đại Nhân cùng mọi người hoàn lễ, Tổng Đại Nhân thoáng do dự rồi nói: "Lục sư muội, trong chuyện này còn nhiều khúc chiết, mong muội..."

Không đợi Tống Đại Nhân nói hết, Lục Tuyết Kỳ đã nói: "Ta hiểu rồi, Tống sư huynh xin cứ yên tâm, Tuyết Kỳ tuyệt đối không để lộ cho người ngoài biết."

Tống Đại Nhân gật đầu, không nói gì nữa, Lục Tuyết Kỳ cũng không nói thêm gì, xoay người rời đi.

Đến sau khi thân ảnh trắng muốt đã khuất tầm mắt, Ngô Đại Nghĩa mới bước lên một bước, nói: "Đại sư huynh, tôi thấy chỉ sợ đa phần muội ấy sẽ đi tới hậu sơn, có phải thế không?"

Hà Đại Trí ở bên cạnh điềm đạm nói: "Đa phần là vậy, Lục sư muội nhất định là sẽ đi hậu sơn. Muội ấy hôm nay tới đây nhất định là do Thủy Nguyệt sư thúc phân phó, nếu không thấy rõ được tình hình của sư nương, muội ấy về cũng khó mà ăn nói với Thủy Nguyệt sư thúc."

Tống Đại Nhân im lặng giây lát rồi nói: "Muội ấy đi cũng tốt, ta cảm thấy mấy ngày nay sư nương thương tâm quá độ, luôn luôn lo lắng bà sẽ xảy ra chuyện, chỉ là sư nương không cho ta theo, chúng ta lại không thể làm trái ý. Tuy có lão Thất theo sau, nhưng chúng ta cũng hiểu sư nương tại sao lại gọi lão Thất đi, bởi tâm tính lão Thất luôn kính trọng sư nương, chỉ sợ hấn không dám trái ý. Nếu Tiểu Trúc Phong Lục cô nương cũng tới đó xem, có lẽ cũng không để xảy ra chuyện gì."

Mọi người nghe vậy đều gật đầu đồng ý. Sau đó yên lặng không ai nói lời nào. Tống Đại Nhân thở nhẹ một tiếng, đi đi lại lại trong Thủ Tĩnh Đường.

oOo

Đại Trúc Phong hậu sơn, trúc lâm.

Đưa mắt nhìn quanh, cảnh sắc ở đây so với Tiểu Trúc Phong cũng có đôi phần tương tự. Nhìn hết tầm mắt đều thấy rừng trúc xanh biếc, rục rờ, tốt tươi, múa may theo gió, sóng trúc dợn dợn. Ánh ban mai từ bên trên rọi xuống, bắn lấm chấm điểm sáng qua kẽ lá, rơi mình trên mặt đất.

Trên những chiếc lá trúc mảnh mai, ngưng kết vô số giọt sương trong suốt, tròn trịa trong sáng, như là những viên trân châu trân quý.

Quý Lệ đứng giữa khung cảnh ấy, nhất thời bất giác có phần buồn bã, bao nhiêu năm trước, khi hấn bắt đầu cuộc sống tại Đại Trúc Phong, không biết đã qua bao nhiêu buổi sớm tối, hấn khua múa cây đao bổ củi, đổ mồ hôi, tại nơi rừng trúc tĩnh lặng này

chặt chém, bây giờ hồi tưởng lại, phảng phất như giấc mộng, chỉ là những tháng ngày yên bình đó, đã không bao giờ có thể trở lại.

Sóng trúc dợn dợn, gió núi hiu hiu, nhẹ nhàng thổi qua bên tai.

Trong tâm hấn thở nhẹ một tiếng, khẽ khàng vứt bỏ đi cái cảm giác vô vị buồn phiền này, quay đầu lại nhìn Tô Như.

Di thể của Điền Bất Dịch đang nằm trên mặt đất không xa, bên cạnh vẫn là Đại Hoàng, từ khi đưa di thể Điền Bất Dịch hồi sơn đến nay, tựa hồ nó đã luôn bầu bạn bên cạnh Điền Bất Dịch, chưa một lần rời xa.

Dưới di thể Điền Bất Dịch, không hề có một vật gì lót đệm. Tựa hồ đối với người chết có phần bất kính, nhưng Quỷ Lệ cũng như Tống Đại Nhân tới Đồ Tất Thư, không ai dám phản đối những hành động của Tô Như, dù có phần nghi vấn.

Chỉ là cho dù không thể hoán chuyển được nỗi bi thương của Tô Như, nhưng hành vi của bà lại vẫn làm cho người ta không hiểu nổi, Quỷ Lệ cố ý muốn dò hỏi, chỉ là giờ phút này thân ảnh của Tô Như quay lưng lại giống như một bức tường, khiến cho hấn không biết làm sao để mở miệng.

Nhưng đúng vào lúc ấy, Tô Như đã phá vỡ sự im lặng: "Thế nào, con có lời gì muốn nói với ta hay sao?"

Quỷ Lệ giật nảy mình, do dự chốc lát, cuối cùng cẩn thận nói: "Sư nương, con có vài lời, không biết nên nói ra hay không nên nói."

Tô Như bình thản nói: "Con nói đi, ta cũng đã biết, những, chỉ sợ những lời này không phải chỉ có mình con muốn hỏi."

Quỷ Lệ ngừng lại chốc lát, tự hấn cũng hiểu sư nương là người tuyệt đỉnh thông minh, gặp phải nỗi bi thống chồng chết này, tựa hồ quá ảnh hưởng đến tư tưởng, Quỷ Lệ ho khan một tiếng rồi nói: "Sư nương, thứ lỗi cho đệ tử to gan, đệ tử biết sư nương đối với chuyện sư phụ qua đời..."

Nói tới đó, Quỷ Lệ bất giác vọng nhìn về phía thi thể Điền Bất Dịch, trong lòng không kiềm được niềm đau xót, giây lát sau mới tiếp tục nói: "... Chỉ là, đệ tử khẩn thỉnh sư nương vô luận thế nào cũng nên bớt nỗi thương đau. Ngoài ra, tuy sư nương đau lòng, nhưng hậu sự của sư phụ cũng nên tươm tất. Hà hướng Linh Nhi sư tỷ theo tình lý cũng phải biết chuyện này mà quay về bái tế sư phụ."

Tô Như không quay lại, cũng không trả lời.

Quỷ Lệ bồn chồn bất an, hơi cúi đầu, thấp giọng nói: "Sư nương, nếu quả thực những lời của đệ tử là vọng ngôn, thì xin thỉnh ý người."

Tô Như lắc đầu, thông thả quay người lại, nhìn kỹ Quỷ Lệ, nói: "Con không nói sai gì cả, tất cả đều đúng."

Quỷ Lệ quay lên nhìn Tô Như, trong tâm giật thót, Tô Như hôm nay như có vài điểm bất đồng, tuy thân mặc tang phục, nhưng trên mặt lộ ra một lớp phấn son, càng tỏ lộ thêm vài phần mỹ lệ, lay động lòng người.

Quỷ Lệ cúi đầu, nhất thời không biết nên nói gì lúc này, do dự mất nửa ngày, mới nói: "Sư nương, đệ tử còn có một chuyện, xin cả gan thỉnh giáo sư nương."

Tô Như điềm đạm nói: "Con nói đi."

Quỷ Lệ nói: "Sư phụ vong cố, đệ tử và sư nương đều cảm thấy buồn thảm, chỉ là di thể của sư phụ thật không nên kinh động ẩu, càng không nên dời tuất tới hậu sơn này..."

Tô Như đột nhiên ngắt lời: "Con đang giáo huấn ta?"

Quỷ Lệ vội vàng lắc đầu, nói: "Đệ tử không dám!"

Tô Như nhìn hẩn một hồi, không nói gì, sắc mặt từ từ chuyển sang hòa hoãn, tự hồ như đang tưởng nhớ điều gì, hốt nhiên trên mặt hiện lên vẻ thê thiết, nói: "Lão Thất, con có biết ta và sư phụ người thành hôn đã bao nhiêu năm rồi không?"

Quỷ Lệ trong tâm chấn động, thấp thoáng cảm thấy trong lời nói của sư nương như chứa đựng niềm bi thiết sâu sắc, bi thương cực độ, chỉ là mặc dù trong tâm đã biết là như vậy, nhưng hẩn cũng không biết làm sao an ủi, trong lòng lập tức cảm thấy lo lắng, nhỏ giọng đáp: "Đệ tử không biết."

Tô Như mỉm cười, quay người lại, thông thả ngồi xuống bên cạnh Điền Bất Dịch, thấp giọng nói: "Kỳ thật con làm sao mà biết được chuyện ấy, ngay cả ta cũng đã không còn nhớ nữa, năm đó trên núi này, ta cùng ông ta hai người nắm tay nhau xông pha năm tháng, đã đủ cho lòng ta vui rồi, làm sao có thể nghĩ tới chừng nào chết? Ông ấy thường hay cười ta ngớ ngẩn, nói tương lai nếu bọn ta tu đạo không thành, khó được đăng Tiên bảng mà lại bị hãm vào luân hồi, đến giờ phút sinh ly tử biệt, lại không biết quang cảnh ra sao."

Thanh âm của bà dần dần trầm lắng, nói: "Ta hôm đó liền hỏi ông ấy coi ông ấy muốn làm sao, ông ấy liền nói rằng không có cầu mong gì khác, nếu ông ta đi trước ta, người tu đạo cũng không muốn đại táng rình rang gì, thậm chí cả quan tài cũng không cần đến, đã tự nhiên mà đến, cứ để tự nhiên mà đi, chỉ mong có một mảnh đất vàng trên hậu sơn Đại Trúc Phong là đủ vui rồi, như vậy ông ấy có thể ngày đêm nhìn người trước núi, không sợ tịch mịch."

Vừa dứt lời, lệ đã vương đầy trên mặt.

Quỷ Lệ răng cắn chặt môi, không nói được lời nào.

Đại Hoàng ở bên cạnh ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Tô Như, rồi bò tới, cái đuôi khê khàng vung vẩy.

Tô Như ngưng vọng nhìn Điền Bất Dịch hồi lâu, đột nhiên vung tay, nói: "Con hãy xuống núi trước đi, nửa canh giờ sau quay lại."

Quỷ Lệ giật nảy mình, bất giác có phần do dự, kêu lên một tiếng: "Sư nương..."

Tô Như nói: "Thế nào?"

Quỷ Lệ do dự giây lát, cuối cùng cũng lấy lại được can đảm nói: "Sư nương, ước định của sư phụ lão nhân gia lúc sinh tiền với sư nương, bọn đệ tử tự nhiên không dám vi nghịch, chỉ là trước khi sư phụ nhập thổ, vẫn nên báo cho Linh Nhi sư tỷ một tiếng..."

Tô Như im lặng giây lát, nhỏ giọng nói: "Cũng tốt, người xuống núi nói với Tổng Đại Nhân, kêu gã đi Long Thủ Phong gọi Linh Nhi về."

Quỷ Lệ gật đầu, xoay mình ly khai. Đi đến trước bậc thang đá, hắn không kềm lại được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Như lặng lẽ ngồi bên cạnh thi thể Điền Bất Dịch, thân ảnh cô độc, cảnh tượng ấy thật khiến cho người ta thấy đau lòng. Trong tâm hắn thật quá đau xót, vội vàng quay đầu, không dám nhìn lại, bước đi.

oOo

Suốt dọc đường, hắn trấn định tâm thần, bất giác suy nghĩ lại tình cảnh mấy ngày nay. Tô Như không cho bọn Tổng Đại Nhân tới Thanh Vân Sơn các mạch báo tin, bản thân điều này đã vô cùng kỳ quái, luôn cả Điền Linh Nhi cũng không hay biết, thật không hợp tình hợp lý. Hôm nay lại xử lý hậu sự cho Điền Bất Dịch như vậy, tuy rằng Điền Bất Dịch sinh tiền từng có ước định, nhưng rốt cuộc cũng không thể qua loa như thế.

Quỷ Lệ suy đi nghĩ lại, kỳ thật người tu đạo không coi trọng chuyện hậu sự, da thịt xương cốt, đất xanh đất vàng gì cũng có thể mai táng, vị tất đã chẳng phải là chuyện tốt.

Hắn cứ lặng yên suy nghĩ, thuận theo sơn lộ đi xuống, bất tri bất giác đi tới giữa đường núi. Nhớ lại năm xưa, khi hắn mới đến Đại Trúc Phong, theo chân đại sư huynh Tổng Đại Nhân và tiểu sư tỷ Điền Linh Nhi đến hậu sơn, một đoạn đường này đã biết bao nhiêu gian khổ, chuyện cũ lần lượt hiện ra, vẫn còn mãi trong tim.

Chỉ không biết Linh Nhi sư tỷ, những năm qua có tốt đẹp không?

Khỏe môi hần khê khàng hiện lên nét cười khổ, lắc lắc đầu. Ngay sau đó, hần đột nhiên dừng bước, nhìn về phía trước với vẻ ngạc nhiên.

Trên sơn lộ, đằng trước đột nhiên xuất hiện một thân ảnh trắng muốt, yếu điệu thanh nhã, tựa như không một chút nhuốm đượm hơi hám trần thế đứng yên trong ánh ban mai, lẳng lặng nhìn hần trân trời.

Quý Lệ cũng nhìn nàng, hai người nhìn nhau hồi lâu, phảng phất như không có lời gì có thể nói.

Gió núi hiu hiu thổi, y phục của nàng theo gió nhẹ nhàng tung bay.

Chung quy, Quý Lệ cũng cất tiếng: "Nàng... Sao lại tới đây?"

Lục Tuyết Kỳ thấp giọng nói: "Sư phụ tôi bảo tôi tới bái kiến Tô Như sư thúc."

Quý Lệ lặng lẽ gật đầu, do dự chốc lát, nói: "Sư nương đang ở hậu sơn, chỉ là lúc này sư nương đang ở đó một mình hồi tưởng, không muốn bị quấy rầy, sư nương có dặn ta nửa canh giờ sau hãy quay lại."

Lục Tuyết Kỳ cũng gật đầu, nói: "Không sao, tôi có thể đợi."

Quý Lệ chỉ ừ một tiếng, rồi im lặng, Lục Tuyết Kỳ tựa hồ như cũng không biết phải nói điều gì, hai người dần dần chìm vào tĩnh lặng, tuy đối diện nhau, mà tựa hồ khoảng cách lại thêm xa.

Qua một hồi rất lâu, Lục Tuyết Kỳ mới khê khàng nói: "Thương thế của chàng... đã đỡ chút nào chưa?"

Quý Lệ giọng nhẹ giọng đáp: "Đỡ nhiều rồi."

Nói xong, hần ngừng đầu lên nhìn Lục Tuyết Kỳ và nói: "Hôm đó, nếu nàng không cứu ta, chỉ e giờ này ta đã không thể đứng đây, ta phải cảm ơn nàng."

Lục Tuyết Kỳ bản thân, nhìn Quý Lệ, nói: "Ngày đó tôi... một kiếm của tôi..."

Quý Lệ đột nhiên ngắt lời: "Nàng đừng nói nữa."

Lục Tuyết Kỳ thần sắc ảm đạm, lặng lẽ cúi đầu.

Chỉ nghe Quý Lệ có phần do dự, tiếp tục nói: "Chuyện đó... Sư nương đã nói với ta, nói rằng ta đã trách lầm nàng, đối xử không đúng."

Lục Tuyết Kỳ thân người chấn động, ngược đầu nhìn lên, trên mặt Quý Lệ có đôi nét bi thương, mục quang cũng nhìn thẳng nàng, đã xin lỗi xong, hần vẫn chậm chậm nói từng chữ: "Lời nói của sư nương, ta dĩ nhiên là tin, chỉ là sư phụ lão nhân gia đã là

người nuôi nấng dạy dỗ ta, ta biết có lẽ tâm tư của ta lúc này quá nặng nề, chỉ mong nàng cho ta vài ngày, ta cũng đỡ hơn..."

"Tôi hiểu mà, tôi sẽ đợi!" Lục Tuyết Kỳ đột nhiên ngắt lời hắn.

Quý Lệ có phần ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn nàng, chỉ thấy nữ tử thanh nhã mỹ lệ đó cắn chặt môi, trong mắt lấp lánh ánh lệ quang, nhưng thân người lúc ban đầu nhìn thấy mình liền căng thẳng bạnh cứng tới giờ lại tựa hồ trong nháy mắt đã buông lỏng, bên khóe miệng lờn lợt một nụ cười mỉm yên vui.

Nhìn nữ tử tình thâm đó, khóe miệng hắn máy động, trong tim đột nhiên dậy lên một thứ nhu tình, muốn mỉm cười nói với nàng gì đó.

Nào ngờ ngay lúc đó, đột nhiên từ phía rừng trúc hậu sơn truyền lại một tràng tiếng chó sủa điên cuồng.

Thân mình hắn hốt nhiên cứng đờ.

Chính là tiếng sủa của Đại Hoàng, nó luôn ở bên cạnh di thể Điện Bất Dịch ở hậu sơn Đại Trúc Phong. Đại Hoàng một mực lặng lẽ ở bên thi thể chủ nhân, không một lần gây huyên náo, nhưng giờ đây lắng nghe, tiếng sủa của Đại Hoàng tuy cách rất xa có phần yếu ớt, nhưng nghe rõ là sủa cuồng, nghe như chứa đựng sự tuyệt vọng, từ hơn mười năm nay chưa từng nghe qua như thế.

Thật ra đã xảy ra chuyện gì có thể khiến cho Đại Hoàng đột nhiên phát cuồng mà sủa như thế?

Nỗi lo lắng mơ hồ ẩn sâu trong lòng hắn, đột nhiên hiện lên rõ ràng. Sắc mặt Quý Lệ tức khắc trở nên trắng bệch, tiếp đó cả hai tay hắn cũng bắt đầu run lên nhè nhẹ.

Lục Tuyết Kỳ cũng giật mình, thấy thần tình Quý Lệ lại càng mê hoặc, chấn động: "Cái gì vậy?"

Quý Lệ không hồi đáp, chỉ thấy thân người hắn run run rẩy rẩy, đột nhiên rống lớn một tiếng: "Sư nương!"

Lời nói còn chưa dứt, thân hình hắn đã uốn cong bay lên, như gió đuổi sấm dôn, nhắm nơi sâu kín trong rừng trúc đằng hậu sơn xông tới.

Lục Tuyết Kỳ thông minh đâu thua kém ai, nháy mắt đã biết một hai, nhất thời sắc mặt nàng cũng tái nhợt, thân mình run nhẹ, nếu vạn nhất vì cái chết của Điện Bất Dịch, Tô Như thương tâm cùng cực mà lại xảy ra biến cố... Quý Lệ sẽ ra sao, nàng không dám tưởng tượng, cả đến lúc hai người bọn họ thật ra sẽ đối diện ra sao, nàng căn bản không có cách nào tưởng tượng được!

Dõi theo thân ảnh cuồng dại lướt đi, nàng bỗng cảm thấy hụt hẫng chưa từng có, như có một bóng tối khổng lồ bao trùm lấy thân thể nàng, nàng có lòng muốn đuổi theo, nhưng thân người và cước bộ lại phản phát bị lực lượng vô hình trói buộc, động đậy chút xíu cũng không được. Chỉ có tận sâu kín trong nội tâm, nàng đang liều mạng kêu to với chính mình: "Không phải... Không phải..."

- o O o -